

Xiclet sense gust

Netflix estrena la segona temporada de la producció estatal "Sky rojo", on sexe, violència i acció es barregen no sempre amb encert

Una de les protagonistes de la sèrie | Netflix

Va dir un cop el director **Álex de la Iglesia** que a dia d'avui **els cineastes ja no són artistes, sinó bàrmans**, perquè barregen elements de gèneres, èpoques i altres realitzadors **a la recerca del millor còctel**. Si se segueix aquesta màxima a l'hora d'analitzar la sèrie de producció estatal **Sky rojo**, de la qual Netflix ha estrenat fa uns dies la seva segona temporada, seria més aconsellable parlar d'un **xiclet** i no pas d'un beuratge. **Mastegat, estirat i sense gust**, per cert.

Molta música. Molts colors. Molts plans, moltíssims. I molta violència. A grans trets són els ingredients dels quals els creadors d'*Sky rojo*, Álex Pina i Esther Martínez Lobato, s'han servit per construir una ficció *fast food* que potser va tenir certa gràcia en el seu primer lliurament (i si s'obviava la lectura de gènere) però que en la segona tanda d'episodis **perd el rumb narratiu** i reitera un cop i un altre dos elements clau: **la caça i la venjança**.

Per si no heu vist encara la primera temporada, **la trama segueix tres meretrus que s'escapen d'un prostíbul** a les Illes Canàries i que, de camí a la llibertat, han d'esquivar no pocs entrebancs. L'amo del club i els seus acòlits surten a empaitar-les, en part perquè hi ha diners i en joc i en part perquè també s'hi barregen emocions. Intents d'homicidi frustrats, drogues i sexe (mai explícit, això sí) són la tònica a l'espera que tot plegat evolucioni. Si del que es tracta és d'entretenir, no sempre s'assoleix l'objectiu.

Per què? Perquè els personatges són plans quan no ximplen, perquè ara ells les empaiten, ara són elles qui les empaiten a ells; perquè quan no se sap com resoldre una escena tallen i avall que fa baixada, i perquè com que som així de moderns hi posem **trap a tot drap** i vinga, que això ja ho tenim. És quan *Sky rojo* vol aprofundir, però, quan **descarrila**. En defensa dels seus creadors es pot apuntar que quan una producció aborda una qüestió no vol dir pas que la denunciï, d'acord, però quan se la maquilla, quan **el tractament és estètic i plàstic**, i del que es tracta és de seguir el món de la prostitució, no tot s'hi hauria de valer.

A banda, que en ocasions s'opti per **humanitzar els homes que les violen i les retenen** és igualment incomprendible, per més que la lectura extremadament flexible ens permeti interpretar que el que s'assenyala és que tot són grisos, no pas blancs i negres, o que en realitat som davant d'una denúncia radical que precisament subratlla el que és deplorable. Que una suposada censura a l'explotació sexual acabi semblant el clip de l'última estrella de YouTube, potser és l'evidència que l'estatègia no és la més adequada. Entre *Pretty woman*, Tarantino i el *cartoon*, *Sky rojo* oscil·la i no sempre convenç. De fet, més aviat **omple per excés**.